

kommer et Tidspunkt, hvor det viser sig, at de ikke kan overkomme Arbejdet, kan man altid lave et nyt Distrikt. Det er noget andet, Flertallet vil, men jeg har lige saa lidt som det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgekreds (Ellinger) kunnet faa fat i, hvad det er, Flertallet vil. Jeg er klar over, at det, Ministeren vil, er at aflaste Generaldirektionen for en betydelig Del af Arbejdet. Men han tør ikke lægge de Afgørelser ud til Sektionslederne — dem, der i nogen Grad svarer til Kredsbestyrerne nu —, og saa siger han, at vi maa tage en Instans, som altsaa kaldes Distriktscheferne med Distriktskontorerne. Jeg er i og for sig tilfreds med, at det er slaaet fast, at der ikke er den mindste Forandring i Principet, at ligesom Afgørelserne nu træffes i Generaldirektionen, skal for Fremtiden de Afgørelser, som man kan overlade til Distriktscheferne, træffes paa deres Kontorer. Det er ikke saaledes, som den ærede Ordfører i Dag syntes at gaa ud fra, at Distriktscheferne skal ud og føre dagligt Tilsyn med alt ude paa Linien. Paa ingen mulig Maade. De har deres Kontorer, idet de skal have baade kontormæssigt og teknisk uddannet Personale. De har ude paa Linien som Leder af hver Sektion en Trafikmand, en Banemand og en Maskinmand, hvad enten han nu hedder Bestyrer eller Ingeniør, og desuden har de paa deres Kontorer det teknisk uddannede Personale, som skal behandle Sagerne ud fra deres specielt tekniske Kendskab. Det er altsaa ikke Distriktscheferne selv, der skal have den daglige Ledelse paa Linien, og noget saadant er heller ikke Lovforslagets Mening. Jeg er temmelig sikker paa, at den højterede Minister med mig er enig i, at der kan Distriktscheferne ikke være, de kan foretage et Tilsyn en Gang imellem, men ikke det daglige Tilsyn ude omkring, men den ærede Ordfører sagde, de skulde føre det daglige Tilsyn.

Det forbavtede mig for Resten noget, at den ærede Ordfører kunde begynde med at sige i Dag, at der kun var en Nuance mellem Flertallets og Mindretallets Standpunkt. Jeg havde oprigtig talt forstaaet, at ogsaa Flertallet ansaa Forskellen for betydelig større, men naar den ærede Ordfører mener, at der kun er en Nuance mellem de to Standpunkter, synes jeg, han skulde have bestræbt sig for at gaa den Vej, som Mindretallet foreslaar: at prøve sig frem, om det ikke havde kunnet lade sig gøre, uden at gaa til no-

get saa nyt og uprøvet som dette at lave 3 smaa Generaldirektioner, at faa en tilfredsstillende Ordning ved den fornødne Decentralisation, ved at lægge Myndigheden ud i Sektionsledernes og Stationsforstandernes Hænder, hvad der efter min Mening vilde give det for de paagældende mest tilfredsstillende Resultat.

Maa jeg sige til den ærede Ordfører, at jeg har ikke sagt noget slemt om den store Frihed for Administrationen, det, jeg i Gaar kaldte Bevægelsesfriheden. Jeg haaber, at jeg ikke har brugt saa slemt et Udtryk som „Løssagtighed“. Jeg har ikke faaet Tid til at se efter endnu, men det Ord kan jeg vist ikke have brugt, det er vist Ordføreren, der har brugt det. Jeg har blot gjort opmærksom paa, at uagtet Lovforslaget giver en mere end almindelig stor Bevægelsesfrihed, har Mindretallet ikke desto mindre fundet, at denne Bevægelsesfrihed var for ringe, at der paa det eneste Sted i Lovforslaget, hvor der er et Baand, der, hvor der staar „indtil“ 3 Distrikter, skulde staa „mindst“ 3. Jeg tror nok, at jeg i Gaar sagde, at man paa Omraader som dette her sikkert havde Brug for større Bevægelsesfrihed, end man sædvanligvis her paa Rigsdagen har givet, naar Talen er om en saadan administrativ Ordning.

Maa jeg i Anledning af Ordføreren og Ministerens Udtalelser om det Ændringsforslag, hvorefter Kasseforordningen af 1840 ikke skal gælde for Statsbanerne, sige, at det selvtølgelig aldrig er faldet mig ind, at Ministeren ikke vilde kræve, at der skal stilles Sikkerhed af de paagældende Kassebetjente. Jeg gaar ogsaa ud fra, at Ministeren ikke vil forlange mindre end det, der kræves i Kasseforordningen. Men jeg har ment, at Lovgivningsmagten ikke var til Sinds uden videre at ophæve det, som hidtil har været gældende for alle Landets Kassebetjente, for en enkelt Etats Vedkommende. Hvis de nævnte Bestemmelser er forældede, vil Lovgivningsmagten sikkert forbeholde sig at foretage Forandringer i disse Bestemmelser, der stammer fra Enevældens Tid, som Ordføreren sagde, hvad dog ikke behøver at betyde noget slemt. Der kunde dog ogsaa i Enevældens Tid træffes Bestemmelser, som man endnu erkender for at være fornuftige. Jeg gaar, som sagt, ud fra, at Lovgivningsmagten ønsker selv at fastslaa, hvilke Bestemmelser der skal træffes med Hensyn til Sikkerhedsstillingen o. s. v. for Kassebetjente, men hvis Lovgivningsmagten paa dette Omraade, som er ret